

บันทึก

เรื่อง การพิจารณาตีความและทบทวนปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติ
ตามพระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗

ตามหนังสือสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ สร.๐๗๐๑/ก.ส.ส./๗๗๒ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๑๘ ถึงเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีมีบัญชาให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาตีความและทบทวนถึงปัญหา อุปสรรค และข้อขัดข้องในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ และให้เสนอแนะควรแก้ไขบทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้อย่างใดตามข้อเรียกร้องของผู้ให้เช่านาของจังหวัดอ่างทอง และตามรายงานบรรยายสรุปเกี่ยวกับปัญหาชาวนาชาวไร่ของเจ้าหน้าที่จังหวัดอ่างทอง นั้น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๗) และเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา พร้อมด้วยผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี) (กรมที่ดิน และกรมการปกครอง) และผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (สำนักงานปลัดกระทรวง กรมพัฒนาที่ดิน และกรมส่งเสริมการเกษตร) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวข้างต้นแล้ว ปรากฏว่าเป็นปัญหาตามข้อเรียกร้องของผู้ให้เช่านาจังหวัดอ่างทอง จำนวน ๑๒ ข้อ และเป็นปัญหาตามรายงานของเจ้าหน้าที่จังหวัดอ่างทอง จำนวน ๖ ข้อ รวมทั้งสิ้น ๑๘ ข้อ

ปัญหาเหล่านั้นส่วนใหญ่เป็นปัญหาในทางปฏิบัติมากกว่าเป็นปัญหาในข้อกฎหมาย และบางปัญหาที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาล เช่นปัญหาเกี่ยวกับเรื่องที่ทางราชการไม่อาจปฏิบัติตามคำเรียกร้องข้อตกลง ๙ ข้อที่รัฐบาลชุดก่อนได้ยอมรับว่าจะช่วยเหลือชาวนาชาวไร่ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่าปัญหาส่วนใหญ่จะมีใช้ปัญหาในข้อกฎหมาย แต่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาก็ได้รวบรวมปัญหาต่างๆ และพิจารณาให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีต่อไป

(๑) ปัญหาเกี่ยวกับการให้เช่าระยะสั้น (๑-๒ ปี) ในกรณีที่เจ้าของนาไม่มีความจำเป็นไม่สามารถทำนาด้วยตนเองได้

ปัญหาดังกล่าว มีข้อเท็จจริงที่แยกออกได้เป็น ๒ กรณี คือ

(ก) เจ้าของที่ดินมีน้าน้อย ประมาณ ๑๐ - ๒๐ ไร่ ซึ่งไม่เกิน ๕๐ ไร่ ได้ทำนาเองมาตลอด ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ เกิดป่วยหรือมีปัญหาบางอย่างไม่อาจทำนาได้ จึงให้ผู้อื่นเช่า ๑ ปีมาในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ไม่สามารถเข้าทำกินได้ เพราะผู้เช่าชั่วคราวดังกล่าวถือสิทธิการเช่าต่อไปอีก ๖ ปี ทำให้ครอบครัวได้รับความเดือดร้อน

(ข) เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๗ บุตรไปราชการสงครามเวียดนาม ตนเองป่วย จึงให้ผู้อื่นเช่านา ๑ ปี เป็นการชั่วคราว มาบัดนี้มีความประสงค์จะทำกินเอง แต่ผู้เช่าไม่ยอมทั้งผู้เช่ารายนี้ได้เช่ามาทำอยู่แล้วเป็นจำนวนหลายแปลงและหลายเจ้าของ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้ว มีความเห็นว่าการเช่าเป็นในลักษณะที่กล่าวมาข้างต้นนี้อาจเกิดขึ้นได้ และพระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ ไม่เปิดโอกาสให้เจ้าของนาให้เช่านาในระยะสั้นได้ เพราะมาตรา ๕ ได้กำหนดไว้ว่าการเช่านาให้มีกำหนดคราวละไม่น้อยกว่าหกปี และมาตรา ๓๒ ได้กำหนดเงื่อนไขที่ผู้ให้เช่าจะมีสิทธิบอกเลิกการเช่านาได้ก่อนสิ้นกำหนดระยะเวลาการเช่านาได้เฉพาะเมื่อผู้เช่านาฝ่าฝืนเงื่อนไขข้อใดข้อหนึ่งที่กฎหมายระบุไว้เท่านั้น หากผู้เช่านาไม่ฝ่าฝืนเงื่อนไขดังกล่าว ผู้ให้เช่าก็ไม่สามารถบอกเลิกการเช่านาก่อนสิ้นกำหนดระยะเวลาได้

ด้วยเหตุนี้ ถ้ารัฐบาลเห็นสมควรจะให้เจ้าของนามีสิทธิให้เช่านาในระยะเวลานั้นได้ก็จำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ เพื่อเปิดโอกาสให้เจ้าของนามีสิทธิให้เช่านาในระยะสั้นได้นั้น จำเป็นจะต้องบัญญัติเงื่อนไขและข้อกำหนดไว้ให้ละเอียดและรัดกุม เพื่อป้องกันไม่ให้เจ้าของนาถือประโยชน์จากการแก้ไขกฎหมายช่องทางหลีกเลี่ยงให้เช่านาในระยะสั้น จึงจะเป็นการขัดต่อเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้ในอันที่จะให้ความคุ้มครองแก่ผู้เช่านาโดยให้การเช่านามีระยะเวลานานพอสมควร (๖ ปี) เพื่อให้ผู้เช่านามีความมั่นคงในการประกอบอาชีพทั้งในด้านจิตใจและในด้านการลงทุนปรับปรุงที่ดิน

เงื่อนไขและข้อกำหนดที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นสมควรกำหนดขึ้นไว้ มีดังนี้

- ผู้ให้เช่าที่จะให้เช่าในระยะสั้นจะต้องเป็นผู้ที่ทำนาด้วยตนเองมาก่อนการให้เช่านา
- ผู้ให้เช่ามีความจำเป็นที่ไม่สามารถทำนาด้วยตนเองและความจำเป็นดังกล่าวมีลักษณะชั่วคราว
- การให้เช่าในระยะสั้นต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการควบคุมการเช่านาประจำอำเภอแห่งท้องที่
- การให้เช่าในระยะสั้นต้องทำเป็นหนังสือและมีกำหนดท้องที่ที่มีการเช่ามาลงชื่อรับรอง
- สัญญาเช่าในระยะสั้นให้ทำได้ครั้งละหนึ่งปี และการต่อสัญญาต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการควบคุมการเช่านาประจำอำเภอแห่งท้องที่
- นอกจากนั้น จำเป็นต้องมี “บทเฉพาะกาล” สำหรับการบอกเลิกการเช่านาในระยะสั้นซึ่งได้กระทำขึ้นไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้จะใช้บังคับ โดยการเช่าในระยะสั้นนั้นต้องได้กระทำขึ้นโดยสุจริตและผู้เช่านาต้องได้ทราบถึงลักษณะชั่วคราวของการให้เช่านานั้นแล้วด้วย

(๒) ปัญหาที่ว่า คณะกรรมการควบคุมการเช่านาตามพระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา ฯลฯ ไม่มีอำนาจเด็ดขาด

กล่าวคือ เมื่อคณะกรรมการควบคุมการเช่านาชี้ขาดในเรื่องที่กฎหมายให้อำนาจไปแล้วและคู่กรณีไม่ปฏิบัติตาม ก็จะต้องดำเนินการทางศาลให้ศาลเป็นผู้สั่ง ในกรณีเช่นนี้ ทำให้ผู้ที่มาร้องขอต่อคณะกรรมการฯ ซึ่งส่วนมากเป็นคนยากจนและไม่มีความเข้าใจในเรื่องการดำเนินคดีในศาล ไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นว่ เนื่องจากขณะนี้ประเทศไทยยังไม่มีระบบศาลเกษตร ซึ่งเป็นระบบที่มีกระบวนการวิธีพิจารณาอย่างรวบรัด เพื่อวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทระหว่างผู้ให้เช่ากับผู้เช่า และทั้งยังไม่มีหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือในการดำเนินคดีแก่ผู้ยากจน ดังนั้น ให้ชั้นนี้ถ้าจะใช้วิธีแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจของพนักงานอัยการเพื่อให้พนักงานอัยการสามารถเข้าดำเนินการสอบสวนและฟ้องร้องคดีในเรื่องนี้แทนผู้เช่าซึ่งเป็นผู้เสียหายได้เมื่อได้รับคำร้องขอ หรือตามที่คณะกรรมการควบคุมการเช่านาร้องขอ ก็จะเป็นการช่วยเหลือให้ผู้เช่าได้มีโอกาสใช้สิทธิในทางศาลได้สะดวกยิ่งขึ้น

(๓) ปัญหาเกี่ยวกับความตกลงระหว่างคู่กรณีเกี่ยวกับที่นา ตามที่คณะกรรมการ ก.ส.ส.ได้ดำเนินการไปแล้ว

ปัญหานี้ มีข้อเท็จจริงที่ส่งมาพิจารณา ๒ กรณี คือ

(ก) ในกรณีการเช่านา ได้มีการตกลงประนีประนอมยอมความต่อคณะกรรมการ ก.ส.ส. แล้วว่ายินยอมให้เช่านาในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ และจะต้องคืนนาให้ในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ แต่กฎหมายฉบับใหม่ทำให้ข้อตกลงนี้ไม่มีความหมาย

(ข) ในกรณีซื้อที่นา ทางคณะกรรมการ ก.ส.ส.ได้ไกล่เกลี่ยให้คู่กรณีตกลงกันไปแล้วก่อนที่พระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ ออกใช้บังคับ แต่ไม่อาจโอนกรรมสิทธิ์กันได้ เพราะเมื่อพระราชบัญญัติใช้บังคับแล้ว ผู้เช่าถือสิทธิในการที่จะขอซื้อเองตามกฎหมาย (มาตรา ๔๑) หรือในกรณีที่ยินยอมให้ซื้อนาได้ ผู้ซื้อซึ่งส่วนใหญ่ได้กู้หนี้ยืมสินมาไถ่ถอนคืน ก็ไม่อาจเข้าทำกินเองได้ เพราะที่นาติดการเช่าอยู่

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นว่ เมื่อพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกใช้บังคับผู้เช่านาย่อมได้รับความคุ้มครองตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย การตกลงประนีประนอมที่ขัดกับบทบัญญัติของพระราชบัญญัตินี้ย่อมใช้บังคับมิได้

แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากกรณีต่างๆ ที่คณะกรรมการ ก.ส.ส.ได้ทำการไกล่เกลี่ยและคู่กรณีตกลงกันไปแล้วมีเป็นจำนวนมาก ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาไม่อาจหยั่งทราบได้ว่า แต่ละกรณีมีพฤติการณ์เช่นใดบ้าง และผลบังคับของพระราชบัญญัตินี้จะกระทบกระเทือนต่อคู่กรณีต่างๆ อย่างไร และข้อเท็จจริงอาจจะเป็นไปได้ว่ามีกรณีที่เจ้าของนาซึ่งได้ที่นาไปจากชาวนาซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินเดิมโดยวิธีการที่ไม่เป็นธรรมและได้จัดหาผู้อื่นเข้ามาเช่านาโดยไม่สุจริตเป็นการชั่วคราว ถ้าหากกรณีเป็นเช่นนี้ ผลของกฎหมายฉบับนี้อาจทำให้เจ้าของนาและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้รับประโยชน์ ซึ่งมีใช่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่รัฐบาลอาจให้คณะกรรมการ ก.ส.ส. ตรวจสอบดูว่ามีกรณีเช่นที่กล่าวมาแล้วนี้หรือไม่หากปรากฏว่ามี ก็ควรจะได้ดำเนินการแก้ไขกฎหมายเพื่อยกเว้นกรณีดังกล่าวออกจากความคุ้มครองของกฎหมายต่อไป

(๔) ปัญหาอื่น ๆ ซึ่งสืบเนื่องมาจากความไม่เข้าใจชัดเจนในเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗

- ปัญหาเกี่ยวกับเจ้าของที่ดินรายเล็ก (จำนวน ๕-๑๐ ไร่) ประสงค์จะบอกเลิกการเช่านาเพื่อทำมาหากินเอง และปัญหาเกี่ยวกับการซื้อขายที่ดินกันก่อนมีพระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยผู้ซื้อประสงค์จะทำมาหากินด้วยตนเอง

ปัญหานี้ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นว่ เจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้เป็นไปเพื่อคุ้มครองผู้เช่านาที่ทำนาอยู่เป็นปกติ ดังนั้น เจ้าของนาซึ่งแต่เดิมมิได้ทำนาในที่นาแปลงนั้นและประสงค์จะเข้าทำนาด้วยตนเอง จึงต้องดำเนินการตามที่พระราชบัญญัติกำหนดไว้ในมาตรา ๓๙ กล่าวคือ ต้องบอกเลิกการเช่านาเมื่อสิ้นระยะเวลาการเช่านาหกปี และต้องบอกเลิกเป็นการล่วงหน้าไม่น้อยกว่าหนึ่งปีด้วย จริงอยู่เจ้าของนาที่ประสงค์จะทำนาด้วยตนเองนั้นย่อมมีความเดือดร้อนในการที่ไม่สามารถเข้าทำนาในที่นาของตนได้ตามความประสงค์เดิมอยู่บ้าง แต่ผู้เช่านาซึ่งไม่มีนาเป็นของตนเองและหาเลี้ยงชีพด้วยการทำนาอยู่ตามปกติ ถ้าต้องถูกบอกเลิกการให้เช่านา ย่อมได้รับความเดือดร้อนเช่นเดียวกัน การแก้ไขปัญหานานี้จึงอยู่ที่นโยบายของรัฐบาลที่จะช่วยจัดหาที่ดินให้แก่ชาวนาผู้ได้รับความเดือดร้อน

- ปัญหาเกี่ยวกับจำนวนค่าเช่านาตามกฎหมาย ซึ่งผู้ให้เช่านาเห็นว่า ไม่เป็นธรรมแก่ผู้ให้เช่า เพราะพระราชบัญญัติฉบับนี้ยอมให้มีการหักค่าใช้จ่ายออกก่อนที่จะคิดคำนวณค่าเช่านา และในบางท้องที่อาจทำนาได้ปีละสองครั้ง แต่กฎหมายกำหนดให้เก็บค่าเช่านาได้ปีละครั้งเดียว

การที่พระราชบัญญัติควบคุมการเช่านา พ.ศ. ๒๕๑๗ กำหนดให้หักค่าใช้จ่ายในการทำนาออกเสียก่อนจึงนำรายได้มาคำนวณแบ่งส่วนกันระหว่างผู้เช่านากับผู้ให้เช่า ก็เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ทั้งสองฝ่าย มิให้ค่าใช้จ่ายตกเป็นภาระหนักแก่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งแต่เพียงฝ่ายเดียว

ส่วนในเรื่องเกี่ยวกับค่าเช่านาในท้องที่ที่มีการทำนาได้ปีละสองครั้งนั้น สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้สอบถามผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์แล้ว ปรากฏว่าปัญหานี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับการแบ่งคุณภาพที่ดินออกเป็นชั้นต่าง ๆ เพื่อกำหนดอัตราค่าเช่านาชั้นสูง ที่นาที่อุดมสมบูรณ์มีการชลประทาน สามารถทำนาได้ปีละสองครั้งย่อมมีอัตราค่าเช่านาชั้นสูงสูงกว่าที่นาที่มีความอุดมสมบูรณ์น้อยกว่า ฉะนั้น ถ้าหากมีการจำแนกคุณภาพที่ดินได้ครบถ้วนถูกต้องแล้วปัญหานี้ย่อมหมดไป

- ปัญหาเกี่ยวกับเจ้าของนาไม่สามารถขายที่นาให้บุคคลอื่นได้ เพราะที่นาติดการเช่ากับผู้เช่านาเป็นระยะเวลานานถึง ๖ ปี

ปัญหาข้อนี้เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับหลักการของกฎหมาย ซึ่งมีความประสงค์จะให้ชาวนาผู้เช่านาได้ซื้อที่ดินนั้นเป็นของตนเอง และยอมเป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลที่จะจัดหาเครดิตให้แก่ชาวนาเพื่อชาวนาจะได้ซื้อที่นานั้นมาเป็นตนเองผ่อนชำระราคาที่ดินให้แก่สถาบันเครดิตตามฐานะของตน

- ปัญหาเกี่ยวกับผู้ให้เช่าจะบอกเลิกสัญญาเช่าเมื่อผู้เช่าไม่ชำระค่าเช่า โดยกฎหมายกำหนดไว้ว่า ผู้ให้เช่าจะบอกเลิกสัญญาเช่าได้ต่อเมื่อผู้เช่าไม่ชำระค่าเช่าเป็นเวลารวมกันสองปี ทำให้ผู้ให้เช่าได้รับความไม่เป็นธรรมและทำให้ผู้เช่าโกงค่าเช่าได้ง่าย

ปัญหาข้อนี้ก็เช่นเดียวกัน เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับหลักการของกฎหมายที่จะให้ความคุ้มครองแก่ผู้เช่า การให้สิทธิแก่ผู้เช่าบอกเลิกการเช่าได้เพราะการผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าเพียงครั้งเดียว อาจทำความเดือดร้อนให้แก่ผู้เช่าได้มาก นอกจากกรณีที่ผู้เช่าไม่อาจชำระค่าเช่าได้เนื่องจากได้รับความเสียหายเพราะภัยต่างๆ ยังอาจมีกรณีที่เป็นปัญหาข้อเท็จจริงได้ว่าผู้เช่าผิดนัดชำระหนี้ครั้งเดียวนั้นจริงหรือไม่ ผู้เช่าอาจนำค่าเช่าไปชำระแล้วแต่ผู้ให้เช่าอาจจะเป็นฝ่ายพยายามบ่ายเบี่ยงหรือหลีกเลี่ยงการรับชำระค่าเช่าก็ได้ ฉะนั้น การแก้ไขปัญหานี้จึงไม่ควรพิจารณาเฉพาะด้านผู้ให้เช่า แต่ควรพิจารณาถึงหลักการให้ความคุ้มครองผู้เช่าด้วย อย่างไรก็ตาม หากรัฐบาลประสงค์จะลดระยะเวลาผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าเพื่อให้เหลือเพียงหนึ่งปีตามข้อเรียกร้องของผู้ให้เช่า ก็จำเป็นต้องแก้ไขกฎหมาย (มาตรา ๓๑ (๑))

- ปัญหาว่าระยะเวลาเช่า ๖ ปี เป็นระยะเวลานานเกินไป ผู้เช่าอาจทำนาแต่น้อย และก็จะเสียค่าเช่าแต่น้อย ไม่มีมาตรการใดบังคับให้ผู้เช่าทำประโยชน์ในที่นาให้เต็มที่

ปัญหานี้เกิดขึ้นเพราะความเข้าใจผิดในบทบัญญัติของกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติควบคุมการเช่าฯ ฯลฯ (มาตรา ๙ (๑)) นั้น ค่าเช่าขั้นสูงกำหนดโดยถือพืชหลักตามการจำแนกคุณภาพของที่ดินในท้องที่ต้องๆ เป็นเกณฑ์คำนวณ กล่าวคือ ค่าเช่ามีได้กำหนดจากผลผลิตของผู้เช่าแต่ละราย ดังนั้นไม่ว่าผู้เช่าจะทำนาน้อยหรือมาก ผู้เช่าก็ยังคงเสียค่าเช่าตามที่ได้ตกลงกันไว้ (แต่ต้องไม่เกินค่าเช่าขั้นสูงตามที่กำหนดโดยคณะกรรมการควบคุมการเช่าแต่ละอำเภอ) นั่นเอง

นอกจากนั้น ถ้าผู้เช่าทำนาในเนื้อที่น้อยกว่าปกติหรือปล่อยให้นาทรุดโทรม มาตรา ๓๒ (๖) และ (๘) ก็ได้กำหนดมาตรการบังคับไว้แล้ว คือ ในกรณีนี้ผู้ให้เช่ามีสิทธิบอกเลิกการเช่าก่อนสิ้นกำหนดระยะเวลาเช่าได้

กล่าวโดยสรุปแล้ว สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า ปัญหาส่วนใหญ่ที่ผู้ให้เช่าและเจ้าหน้าที่ตั้งข้อสงสัยขึ้นมานั้น เป็นปัญหาเกี่ยวกับทางปฏิบัติและเป็นปัญหาที่สืบเนื่องมาจากขาดความเข้าใจชัดเจนในบทบัญญัติของกฎหมาย แต่ก็มีปัญหาบางปัญหา (เช่น ปัญหาเกี่ยวกับการให้เช่าระยะสั้นในกรณีที่ผู้ทำนาแต่เดิมมีความจำเป็นไม่สามารถทำนาได้เป็นการชั่วคราว และปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินคดีของเกษตรกร) ซึ่งต้องการการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย ทั้งกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการเช่านี้เองและกฎหมายอื่นๆ แล้วแต่กรณี ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการเช่าเป็นผลสำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายที่กำหนด

อนึ่ง เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการเช่าเป็นกฎหมายใหม่ มีการกำหนดสิทธิและหน้าที่ของผู้เช่าและผู้ให้เช่าเป็นจำนวนมาก กลไกการดำเนินงานก็เป็นเรื่องใหม่สำหรับเจ้าหน้าที่ อีกทั้งเป็นกฎหมายที่มีขอบเขตการใช้บังคับกว้างขวางทั่วราชอาณาจักร ฉะนั้นเพื่อจัดข้อขัดข้องในทำนองนี้ และเพื่อให้การปฏิบัติการเป็นไปโดยรวดเร็ว สำนักงาน

คณะกรรมการกฤษฎีกาใคร่ขอเสนอเพื่อประกอบการพิจารณาว่า รัฐบาลน่าจะพิจารณาจัดตั้งคณะกรรมการพิเศษขึ้นคณะหนึ่งประกอบด้วยหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง (เป็นต้นว่า เจ้าหน้าที่กระทรวงมหาดไทย เจ้าหน้าที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา และเจ้าหน้าที่คณะกรรมการ ก.ส.ส.) โดยให้คณะกรรมการคณะนี้มีหน้าที่ชี้แจงความหมายของกฎหมายและวินิจฉัยปัญหาข้อขัดข้องให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติการ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องต่างๆ และหากมีความจำเป็นจะต้องแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายใด ฉบับใดก็ให้คณะกรรมการคณะนี้มีหน้าที่เสนอความเห็นไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายโดยเร็ว คณะกรรมการคณะนี้ควรประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ที่มีตำแหน่งระดับค่อนข้างสูง เพื่อจะได้รับผิดชอบและวินิจฉัยปัญหาที่มีความสำคัญในการปฏิบัติการตามกฎหมายได้

(ลงชื่อ) ส. โหตระกิตย์

(นายสมภพ โหตระกิตย์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มีนาคม ๒๕๑๘ □